

La seguretat de la República

El plany dels despitats

El Govern, en aplicar la llei de protecció a la República als homes que, fent el joc de ridícules conspiracions, atemptaven al seu prestigi i a la tranquil·litat de la nació, no ha fet més que complir el seu deure. Totes les imprecacions, totes les injúries que brolien de les boques reaccionàries davant d'aquesta necessària energia, no fan més que posar de relleu la conveniència de dites mesures. És el clam, irat, dels impotents, dels enfollits per l'enderrocament del "tinglado" que tan bé els anava per a les seves coses...

Dicen els diaris de dreta, que el Govern està fent ús de procediments dictatorials. En dir això, obliden o fan com si oblidessin, que el país està encara vivint el moment revolucionari. Fan com si ignorassin que tenim encara un Govern provisional, la missió cabdal del qual és consolidar la República i obrir davant del nou règim el camí planer perquè pugui, feliçment, desenvolupar-se. Fan com si no sabessin que encara no és arribada l'hora de poder-la combatre amb armes emprades a la monarquia i a clergat, dones fora criminal per metre-ho, ja que amb dita tolerància es posaria en perill, com intenten fer els seus enemics, la seva vida futura.

En el seu plany, populars, sadollats d'hipocresia, volen establir una semblança entre el moviment dels manifestants del poble, els esclats de les classes humils de la nació, amb les conxorxes de la gent adinerada, amb les conspiracions de sacristia, amb les conjures de casino aristocràtic. Cal establir la ben clara diferència que hi ha entre aquestes dues manifestacions. Cal posar de relleu que són dues coses que no poden, en el règim actual, ni tan sols comparar-se. Les inquietuds d'un poble que ha estat encadenat mentre ha durat la dictadura, són disculpables. Els excessos populars, si bé deuen ésser reprimits, tenen una justificació per a tota consciència justa. És el crit d'alliberació del que ha estat anys i anys sotmès al més vergonyós dels règims. És l'esclat, potser poc amidat moltes vegades, del poble, víctima, fins ara de l'opressió de les dretes. No són d'abonar els seus excessos, però tenen una explicació i potser una disculpa. I no hem d'oblidar que el poble és qui va donar el seu ajut, sobirà, per a enderrocar la vergonyosa monarquia borbònica. No és, doncs, contra el poble que deu aplicar-se la llei de protecció a la República.

En canvi, examinem el cas dels conspiradors borbònics. Gent de cultura i de posició, lletrats i vells polítics, amateuistes de cervell buit i blancs plens de coloraines, són els que redacten, sense obrar a l'impuls dels drets d'una necessitat, treballen per a barrinar els fonaments de la República. I al costat seu, uns militars alfonsons, inadaptats, perillosos, ajudats a fer el joc. La tàctica és la de sempre. Fomentar el descontent, valent-se de la impaciència del poble. Acumular les calúmnies i les insídies, en les fulles del diaris de dreta, contra els homes de la situació Treure el diner d'Espanya, per a malferir les seves finances. Abstenir-se de tota obra de caritat, de tot concurs social, per a desprestigiar la República i sembrar el descontent. I murmurar, murmurar sempre, en tots els llocs i en totes les ocasions. És la conjura del sabre monàrquic, de la política vella, del noble vexat i del capellà incapaç d'adaptar-se. Conjura que és més criminal encara, per estar mancada de tot ideal, que per ésser-ho fora ja respectable. No tenen ideal, ja que tots estan convençuts de que el rei, el seu rei, no tornarà mai. I així, tot el que fan, tot el mal que fan, va adreçat contra la República, incutint por i odi a la rancúncia.

La llei de protecció a la República els ha d'ésser aplicada sense contencions, com escau a un estat encara revolucionari.

I el poble no deu fer cas dels seus planys, ja que no tenen dret a que-riar-se de manca de llibertat, aquells que, anys i anys, han tingut al poble amordacat, sotmès a la més vergonyosa de les dictadures.

La desapareguda bandera dels catalans d'Amèrica

EL Dr. RIERA I PUNTI, INTERVE

El doctor Josep Riera i Puntí, diputat a Corts i President de la Comissió Organitzadora de l'«Agrupació Catalana d'Amèrica», ens ha enviat unes quantes línies que expressen la seva opinió sobre les informacions que hem publicat sobre la desapareguda bandera que els catalans d'Amèrica oferiren a l'avi desapareguda Mancomunitat de Catalunya.

«No ens interessa l'anècdota al voltant de la bandera ofendida a la Mancomunitat de Catalunya pels catalans d'Amèrica. Ha estat la bandera de Catalunya i tots els catalans n'havem de parlar amb el màxim respecte i el més pregona amor de tot ço que de prop de lluny tingui relació amb ella.

«No ens resistim a creure que aquesta bandera fos cremada o estripada. No volem ni suposar-ho. Solament gosàrem parlar-ne en cas de tenir la plena convicció moral i material del fet amb tots els seus detalls i totes les proves. Entenem que no és de patriotes conseqüents ni d'homes liberals l'afirmar el fet de la destrucció d'aquesta bandera de Catalunya, sense tenir-ne proves definitives.

«III.—Que no són lògiques les suposicions emenades tenint en compte que durant la Dictadura hi hagué sempre un nombre grup de patriotes decidits i coratjosos que no temeren plantar cara en tots els terrenys als enemics de les nostres llibertats i que d'ells podia escollir-se a l'atzar l'home que sense cap mena de por sabés emparar aquesta bandera fins al moment oportú de tornar-la a enlairar com a símbol de la nostra terra. És natural pensar que si els possessors de la mateixa, després d'haver-la retirat prudentment de la Mancomunitat, haguessin sentit temença l'haurien donat als que saben que haurien tingut com el més alt honor

Glixé del dia

Els venedors pacients

Hi ha, entre els venedors ambulants, una mena de venedors que podríem dir que no s'hi maten. Allò que diuen a

Venen, gairebé sempre, aquests ambulants, coses exòtiques. Heus ací un venedor de caixetes amb sorpresa, de treballs de marqueria, fruit de la paciència, no exempt d'art, d'un art absurdat i tranquil. Són venedors que no van d'un lloc a l'altre. Tenen parada fixa. Aquesta, és una mena de botiga sense portes ni tanells. I allí, tranquil·lament, pacientment, sense amoïnars-hi, esperen que algun vianant s'enamori de la seva mercaderia.

«Els venedors, també en tenen qualsevol, d'exòtics. Semblen russos d'aristocràcia. O bé tirolesos o habitants de la Selva Negra. Fumen amb pipa i porten casquet...»

Al millor, són fills de Masquefa o La Beguda.

Supersticions

La corda de penjat

El famós actor Sacha Guity, segons diuen els diaris de París, ha comprat, per 750 francs, un tros de corda de penjat. Aques tros de corda, que sembla que té la virtut de donar molta sort als seus possessors—té història, doncs, pertany a Guity de Maupassant i fins hui no s'ha influït en els destins del mateix Flaubert.

Si la influència de la corda de penjat és confirmada, ves per on podria iniciar-se una profitosa indústria. Sempre que no faltin els desesperats que es penjen.

Els trossos del «Lusitania»

Hom construirà un tub submergible per intentar salvar els trossos naufragats

Mister Lewis, tesorero de la «Lake Rally Lusitania Exposition», ha anunciat a la premsa de Nova York, que ell havia concebut un pla per a intentar salvar els objectes de valor que anaven en el «Lusitania», quan aquest vaixell naufragà.

Aquest pla ha estat estudiat i detallat, per dos tècnics en la matèria, mister Simon Lake, especialista ben conegut en matèria de submarins, i el capità Rully, expert home de mar.

Simon Lake ha inventat un tub d'acer submergible, susceptible d'atènyer dins del mar, una profunditat de prop de setanta metres. Aquest tub estarà proveït d'una mena de cabina d'observació, per inspeccionar les fondaries que hom observarà, i tindrà un dispositiu que permetrà als arriscats observadors, sortir fora del tub per a procedir a les operacions de salvament.

D'aquest tub, així com dels treballs que caldrà realitzar per arribar al salvament dels trossos, els dos tècnics n'han fet un minucios esquema, que ha estat aprovat per mister Lewis.

Ara tindran lloc les negociacions entre aquests senyors i l'almirallat britànic, i hom creu que els treballs podran començar d'aquí a dos mesos.

Podran beure vi els atletes que vagin a Los Angeles?

Los Angeles?

Com saben els nostres llegidors, l'any que ve, a Los Angeles, se celebran els Jocs Olímpics. Això ha motivat una pregunta: els atletes europeus, un cop allí, en territori americà, podran beure vi?

La pregunta l'han feta els periòdics esportius de diferents nacions que pensen participar als jocs. I heus ací el perquè de la pregunta.

El vi, forma part del règim regular alimentici de gaire bé tots els atletes europeus. I no es tracta ara d'escatir si el règim és o no convenient, sinó d'una qüestió de fet. I ja se sap que un règim es converteix en un costum i en una necessitat.

Trencar amb un costum alimentari, no és comprometre l'estat de salut general i posar en condicions d'inferioritat al concurrent interessat?

Aquest és el problema. Si s'aplica amb rigor la llei seca, els atletes europeus poden veure's handicaps. Si es burla, si no se'n fa cas, com queda la seriositat nordamericana? Sembla que les Comissions olímpiques es preocupen de la qüestió.

Ara tot està en saber si l'amor als esports aconseguirà atènyer la severitat de la llei seca. En aquest cas, uns quants barrils de cervesa o moscatell hauran d'ésser afeïts a la impeditada de les caravanes esportives que vagin l'any que ve a Los Angeles.

Tragèdia real a l'escena

Un tràgic, portat de l'entusiasme artístic, mafa un company seu en la representació d'una obra

En un petit teatre d'una ciutat de Moràvia, tenia lloc la representació d'una tragèdia.

Un jove actor, en un moment donat de l'obra, havia de llançar-se damunt d'un rival i fer com si el matés amb una daga.

Arribat el moment, l'artista, encarnant el seu personatge amb massa passió, es llança ençà damunt del seu company i li enfonsa el punyal profundament a la gorja. El desorientat rival caigué, desangrant-se a torments.

Desembriagat de sobte, l'actor impetuós es dona compte del que acabava de fer, i fou tal l'impressió que en rebé que es despenca, «pres d'un atac cardíac».

Vet ací com és convenient que els actors tràgics no es deixin portar de l'apassionament artístic, i que conservin en tot moment la sang freda.

D'altra manera, els espectadors corren el perill d'experimentar sensacions poc adequades a l'estat normal dels nervis.

I això, sempre pot donar lloc a sorpreses desagradables.

UNA ESCENA A LONDRES

El respecte al vianant a Anglaterra alcanza el seu grau màxim, dins la màxima disciplina. Es a dir, que l'autoritat, condensada i resumida en l'aparició «políicemen», vetlla per a que el peat, en els seus drets, sigui respectat pels

conductors de vehicles, però exigeix als que van a peu que no s'apartin de les rutes als mateixos assenyalades.

I d'aquesta ben entesa conjunció de drets i de deures, en resulta una entenedra perfecta. L'adjunta foto ens dóna

una idea d'aquest estat de coses, i, a tensesms, del respecte i cura amb que és atesa, pels policemes, la quixalla.

La circulació, deturada, mentre l'infantill caravana passa. Tot un curs d'urbanisme en una senzilla escena...

Un enterrament original

Complint les darreres voluntats del professor anglès Sampson, cremen el seu cadàver i esventen les cendres al pic d'una muntanya

Mr. Sampson, eminent professor anglès, tenia una passió enorme per les muntanyes de Galles i per les tribus bohemies. Aquesta passió l'ha portat a dictar les seves darreres voluntats en el sentit de que s'escampessin les cendres en el pic més alt de Follong.

La cerimònia fou curiosa i pintoresca: les delegacions de quasi totes les tribus bohemies escampades per Anglaterra arribaren en caravana al peu de la muntanya i formaren una processó, precedides de llurs músics, que acompanyà les cendres de l'amic mort. Dos homes conduïren el fèretre: el fill del difunt i el seu íntim amic August John, famós pintor anglès.

Els components de la caravana cantaren un himne compost expressament per a l'acte i desfilaren cerimoniosament davant l'urna funerària. Després, la processó fúnebre va reprendre el camí de la muntanya. Lentament començà a pujar en zig-zag per l'escarpat. Davant de tot hi anaven els músics vestits d'una fàula pintoresca. N'hi havia més de cinquanta els instruments dels quals, violoncels, tancers o arpes, alternaven per expressar l'ànima de tota una tribu.

Al cap d'una hora i mitja d'ascensió, pesada i difícil, la processó va arribar a la cima i entonà un nou himne, al voltant del pintor, el qual, amb els bells amuntats pel vent i l'esguard il·luminat pel sol, pronuncià aquest simple «adéu».

—Obediènts a les darreres voluntats del vostre amic, anem a llençar als quatre vents les seves cendres, que s'escamparan pels flancs d'aquesta magnífica muntanya. Així podrà estimar-se en la mort com va estimar-la en la vida. No li aixecarem cap monument, no dreçarem cap obelisc de cara al cel que perpetui el seu nom; però la seva ànima, possessiónaria de la muntanya, esdevindrà eterna com ella. N'hi ha més de cinquanta els instruments dels quals, violoncels, tancers o arpes, alternaven per expressar l'ànima de tota una tribu.

Acabat aquest breu parlament obríren el taüt i al so d'un nou himne, cantat en honor del difunt, les cendres foren preses pel vent...

La bellesa

La més bonica maniqui dels Estats Units

Enviat per Mussolini, l'Italia Grandi és als Estats Units. Fa alguns dies que hi arribà i enviat com era per un autocrata no el sobtaria el que la gran democràcia americana deixés de fer-li aquelles rebudes cordialíssimes, gairebé apoteosiques, que han fet a tants altres personatges contemporanis. Tal volta fins n'estarà content, Grandi, de que el poble es mostrés indiferent i només l'acullís amb la rigidesa i l'encarcarament habitual, l'element que en diuen oficial.

D'aquesta manera, Grandi veia augmentada la pròpia seguretat. Restaren lluny d'ell els ciutadans americans enfervorits i entusiastes, és cert; però també eren lluny els antifascistes italians, els que de permetre-ho les forces mobilitzades per a protegir l'enviat de Mussolini, hauríem expressat ben calorosament prop d'ell tota la seva indignació pel règim que priva a Itàlia de les seves llibertats. El desig ja hi era, i no havent-se pogut manifestar contra Grandi, els emigrats italians antifascistes, que són allí innumerable (a Nova York solament n'hi ha més que en qualsevol ciutat italiana de segon ordre) han aprofitat totes les ocasions que han tingut per a manifestar-se contra Grandi i el seu amic. Xifrades, protestes, passquins, fulles, etc., han seguit a Grandi amb la mateixa insistència que els elements de protecció de que l'ha voltat el govern nordamericà.

Si miréssim, doncs, solament l'aspecte extern de les coses, afirmariem que el viatge de Grandi ha estat un fracàs; puix no ha estat vist amb simpatia pel poble americà i els emigrats italians l'han protestat sempre que els ha estat factible.

Però no és, certament, la simpatia el que Grandi ha anat a cercar a Nord-Amèrica. L'alta banca i els grans industrials dels Estats Units, podrien dir-nos com han estat sollicitats per Grandi, en nom de Mussolini, per tal que omplirien les caixes buides del feixisme italià, per tal que fornirien a les camises negres els elements materials per a seguir oprimit el poble italià i plantar cara als altres pobles d'Europa.

Aviat sabem, si ens el volen dir, quin haurà estat el resultat financer del viatge de Grandi. Per ara, en coneixem ja alguns coses importants: que el veritable poble americà—el que res sap de les altes combinacions financeres—l'ha deixat en la més espantosa solitud i que el rebuig dels emigrats italians ha estat unànime.

Però Mussolini necessita quartos i té, per a vendre, tota Itàlia. Molt serà que a canvi de tot penyor, l'alta banca i els industrials de Nord-Amèrica no li donguin els elements per a aguantar, encara, una altra temporada.

N. B. G.

DERIVACIONS

Ara, farem d'espectadors

El diputat a Corts per Barcelona, senyor Campalans, al·ludit per «La Publicitat», en l'anfany d'aquest diari de voler desprestigar els homes d'Esquerra i als seus enemics naturals, va fer a «L'Opinió» una afirmació concreta:

«Efectivament; tal com s'afirmava disabte passat en el nostre setmanari «Justicia Social», sabem positivament que M. Bloch, durant la seva estada a la nostra ciutat, estigué en relació amb diversos homes de negocis i amb altres polítics catalans que els assenyalats en l'article del senyor Brunet. Amb cap d'aquests, però, no pogué lligar el famós financer caps de cap mena. Amb M. Bloch, el senyor Campalans, amb el qual estigué en relació freqüent i seguida.

Com tothom sap, M. Bloch fou hoste de l'Hotel d'Orient, propietat del qual és el senyor Ragasol.

Hem sabut que una de les finalitats del viatge de M. Bloch a Espanya era la de col·locar capitals franceses en empreses comercials i industrials de casa nostra. Una de les empreses que més li varen interessar, en vista de l'esperat increment del turisme, fou la societat «Hoteles Unidos, S. A.», de la qual precisament és secretari el senyor Ragasol, cunyat del senyor Barbey.

Per aquest motiu, el senyor Ragasol redactà diverses minuts documents per a la formalització d'un contracte entre M. Bloch i la dita Societat. Es tractava de l'adquisició per un grup francès d'un milió de pessetes d'accions de la «H. U. S. A.», sota condició que fóra obtinguda llur cotització a la Borsa de Barcelona i en condicions que no fóra discret divulgar.

No pué assegurar que la meua conversa amb el senyor Barbey fos la causa que l'operació no es portés a l'esperat felle terme, però amb posterioritat a la meua conversa del Palauc i a l'«Afer Ragasol», hem conegut en el meu tot el propi cunyat del senyor Ragasol—, la compra es va igualar quan ja estaven a punt de tancar els tractes.

En conèix que el senyor Ragasol va veure la nota de M. Bloch (per a mi absolutament desconeguda), puix que fou redactada a l'Hotel d'Orient i se'n tragueren «deu» còpies a màquina que el senyor Ragasol tingué a les mans.

Sense la prova material, em guardaria prou bé d'assegurar que hagi estat fet fer còpies, ben innocent que era objecte d'espionatge.

En possessió d'aquest document, el senyor Ragasol el servia al seminarista Manuel Brunet perquè aquest podés bastir-hi a les ordres del senyor Barbey—tota la màquina encaminada a difamar persones, a posar en entredif homes i a intentar omplir d'injúries i de calúmnies una pila de persones. «La Publicitat» va esperar un diumenge per destapar la trapa de la seva clavisquera. Han estat dies d'una feina insuportable, però finalment l'atmosfera s'ha aclarit. L'afer Bloch-Brunet-Barbey-Ragasol, resta posat en clar, i els Tribunals hi diran la seva darrera paraula.

«No ens cal, com a espectadors, doncs no tenim res que afegir al que diguerem el primer dia, i seguirem d'aprop l'afer «Bloch-Publicitat», que sembla pròdig en sorpreses, i que palesa la baixesa moral de certs periòdics i de certs periòdics.

I que consti—al que el poble ho sapiga—, que amb l'única que va estar a prop de ligar caps en Bloch a Barcelona, va ésser amb l'autor de la campanya difamatòria.

Eloqüentíssim!

L'afer Bloch - Ragasol

Han trobat el seu càstig

Copiem de «L'Opinió», el següent article:

«Unes manifestacions del senyor Campalans denunciant que mentre d'entre les diverses persones que l'havien vist amb el senyor Bloch, cap de les que pertanyen a Partits d'Esquerra que el de la cortesia, en canvi l'única persona que ha havia entaulat relacions «financeres», és a dir, més enllà de la cortesia, havia estat un membre del partit d'Acció Catalana, el senyor Ragasol, i en condicions que no fóra discret divulgar.

«D'aquesta manera, Grandi veia augmentada la pròpia seguretat. Restaren lluny d'ell els ciutadans americans enfervorits i entusiastes, és cert; però també eren lluny els antifascistes italians, els que de permetre-ho les forces mobilitzades per a protegir l'enviat de Mussolini, hauríem expressat ben calorosament prop d'ell tota la seva indignació pel règim que priva a Itàlia de les seves llibertats. El desig ja hi era, i no havent-se pogut manifestar contra Grandi, els emigrats italians antifascistes, que són allí innumerable (a Nova York solament n'hi ha més que en qualsevol ciutat italiana de segon ordre) han aprofitat totes les ocasions que han tingut per a manifestar-se contra Grandi i el seu amic. Xifrades, protestes, passquins, fulles, etc., han seguit a Grandi amb la mateixa insistència que els elements de protecció de que l'ha voltat el govern nordamericà.

Si miréssim, doncs, solament l'aspecte extern de les coses, afirmariem que el viatge de Grandi ha estat un fracàs; puix no ha estat vist amb simpatia pel poble americà i els emigrats italians l'han protestat sempre que els ha estat factible.

Però no és, certament, la simpatia el que Grandi ha anat a cercar a Nord-Amèrica. L'alta banca i els grans industrials dels Estats Units, podrien dir-nos com han estat sollicitats per Grandi, en nom de Mussolini, per tal que omplirien les caixes buides del feixisme italià, per tal que fornirien a les camises negres els elements materials per a seguir oprimit el poble italià i plantar cara als altres pobles d'Europa.

Aviat sabem, si ens el volen dir, quin haurà estat el resultat financer del viatge de Grandi. Per ara, en coneixem ja alguns coses importants: que el veritable poble americà—el que res sap de les altes combinacions financeres—l'ha deixat en la més espantosa solitud i que el rebuig dels emigrats italians ha estat unànime.

Però Mussolini necessita quartos i té, per a vendre, tota Itàlia. Molt serà que a canvi de tot penyor, l'alta banca i els industrials de Nord-Amèrica no li donguin els elements per a aguantar, encara, una altra temporada.

N. B. G.

Coses d'Hollywood

Constance Bennet s'ha casat

Una altra nova matrimonial ens arriba d'Hollywood.

El marqués Henri de la Falaise de la Coudraye, ex-marit de la Glòria Swanson, (no ens negarem que el nom fa força bonic...) s'ha casat amb l'artista de cinema, ja un xic en decadència, Constance Bennet. Novament el diner—Constance Bennet, és rica, molt rica—s'ha aparellat amb els blasons vingués a menys.

No sabem pas qui dels dos farà el negoci. El Com no hi hagi intervingut, per atzar, el deü amor, cas en el qual no havem dit res...

Fasen coses tan estranyes a Hollywood!

El marqués Henri de la Falaise de la Coudraye, ex-marit de la Glòria Swanson, (no ens negarem que el nom fa força bonic...) s'ha casat amb l'artista de cinema, ja un xic en decadència, Constance Bennet. Novament el diner—Constance Bennet, és rica, molt rica—s'ha aparellat amb els blasons vingués a menys.

No sabem pas qui dels dos farà el negoci. El Com no hi hagi intervingut, per atzar, el deü amor, cas en el qual no havem dit res...

Fasen coses tan estranyes a Hollywood!

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us pué assegurar que vaig desaconsellar l'operació, perquè a mesura que coneixia a M. Bloch, adquiria el convenciment que una empresa de la solvència i del prestigi comercial de «H. U. S. A.» no podria guanyar res comproment-se contractualment amb el famós financer.

«No és cert que M. Bloch iniciés amb mi un tracte de negoci. Fou en qualitat de secretari del Consell d'advocat de l'empresa «Hoteles Unidos, S. A.», que vaig parlar amb monsieur Bloch i amb M. Voitelier, secretari d'aquella persona coneguda de vos, i us